

šalo, da se je peljal večkrat na izprehod. Mladina pa se je spomnila na svojega pesnika in ga je šla pozdravit. Seveda je bilo treba pesniku predvsem miru: opešal mu je vid in telesne moči so ga zapuščale. Vendar ga je razveselil pozdrav mladine. Saj je videl, da se je izpolnilo vse, o čemer je sanjal v svojih mladih dneh. In komu je usojena tako lepa sreča.

Tako je Stritar v Rogaški Slatini preživel zadnje leto svojega plodnega življenja in domovina mu je vsaj malo poplačala zasluge, ki si jih je pridobil s svojim delom. Vsa čast Rogaški Slatini, ki si je s tem pridobila priznanje nas vseh!

Ko so se stekli dnevi življenja, je pesnik mirno v Gospodu zaspal (dne 25. novembra 1923). In zopet je Rogaška Slatina poskrbela za to, da so pesnika prepeljali v Ljubljano, kjer se je vršil veličasten pogreb. Pokopali so Stritarja v pisateljsko grobnico, kjer leže naši zaslužni pisatelji. Naslovi njegovih del so ga spremljali v zelenih vencih pred krsto: ta dela bodo ostala večna in bodo tvorila v naši zgodovini velik spomin na težke čase — mladina pa bo zopet in zopet čitala njegove spise — darove velikega duha!

Pismo bratcem v svobodi.

*Iz vaših krajev k nam
je veter prišumel,
z njim, bratci, je od vas
pozdrav do nas došel.*

*Vprašujete skrbno,
kako nam je in kaj...
Toda še vetrič vaš
hiti v prostost nazaj...*

*V deželi je pomlad —
tu notri v nas je ni...*

*Ko ptički nam pojo,
nas v dušicah boli.*

*Ko gaj spet zeleni
in cvetke zacvetó,
nam je še bolj kot prej,
še stokrat bolj hudó.*

*Ko sinje nam nebo
v morjé se zasmehlja,
ponosni Jadran naš
v bolesi zavihra.
In pravite, da je
pomlad pri nas doma...
A v naši boli nas
več bednih ne pozna.*

*Oj, bratci svobodni,
ko pride tja do vas,
sprejmite srečni jo,
a mislite na nas!
In mislite na dni,
ko bo še v nas pomlad,
in dajte vere nam
in tisoč sladkih nad!*

Anica.